

[Krag.]

ning kun er blevet et Bogstav, Bestemmelser, som Regeringen ikke har omsat i Handling. Derfor er Virkningerne langt fra blevet saa betydningsfulde, som vi havde haft Grund til at forvente.

Til det ærede Medlem Hr. Hasle skal jeg i øvrigt sige, at naar han stiller sig op i Mod sætning til mig, idet han tiltræder Forslaget om Særhjælp i de sønderjydske Landsdele, saa maa dette Modsætningsforhold bero paa manglende Høreevne hos det ærede Medlem, thi jeg har netop udtrykkelig erklæret, at jeg fuldt ud kan godkende, at der, naar Hjælpeforanstaltninger træffes, gives en Særhjælp derudover til de sønderjydske Landsdele, i hvilke de økonomiske Forhold vedvarende utvivlsomt er vanskeligere end i nogen anden Del af Landet. Her maa det ærede Medlem Hr. Hasle altsaa have gjort sig skyldig i en Fejltagelse.

Jeg hørte med ikke ringe Tilfredsstillelse det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, som jeg forstaaer i Virkeligheden er enig med mig i de Betragtninger angaaende Konverteringsmulighederne, som jeg anstillede, thi det ærede Medlem erklærede, at han og hans Parti ønskede en enklere Fremgangsmaade, hvad der naturligvis vil sige en Fremgangsmaade som den, vi var enige om skulde følges, da Krisefonden startedes. Det ærede Medlem er altsaa Tilhænger af vort Standpunkt, men paa Embeds Vegne maa han forsvare Regeringens. Ja, det er jo næsten en daglig Oplevelse, som det er beklageligt man skal have, ikke mindst for det ærede Medlems egen Skyld.

Det ærede Medlem siger nu, at han forstaaer, at den almindelige frivillige Konvertering ikke lader sig gennemføre som Følge af de udviklede Forhold i Realkreditordningen her i Landet; disse Forhold skulde være en Hindring. Men det ærede Medlem ved dog, at man har gennemført Konverteringer her i Landet for en Menneskealder siden, hvor Forholdene for Realkredit var netop akkurat lige saa udviklede eller lidt udviklede, som de er i Dag; saa deri kan der ikke ligge nogen Hindring.

Naar det ærede Medlem stik imod, som han udtrykte det, Oppositionsordførernes Opfattelse mener, at de her fremlagte Lovforslag vil fremme Konverteringen, saa siger jeg til det ærede Medlem, at saa længe han ikke har bevist, at de ikke vil foranledige en Sænkning af Kurserne, kan han ikke fremsætte en saadan Paastand, medmindre han skulde mene, at man ved en Sænkning af Kurserne fremmer Konverteringen. Men

det kan jeg dog ikke ret vel tro skulde være hans Opfattelse.

Man kan ikke skyde de smaa Sparere frem, siger det ærede Medlem; det er netop de store, man i Virkeligheden vil hjælpe, siger han, ved at stille sig køligt overfor den Foranstaltning, der her er stillet Forslag om, for de smaa Sparere har netop Interesse i en saadan Lovgivning. Jeg tror, det ærede Medlem vil erfare, at der er saare langt mellem de smaa Sparere, som har Interesse af den Beskatningsordning, der her stilles Forslag om. Og hvad de store angaar, nærer jeg ikke Tvivl om, at en væsentlig Del af de Kapitaler, som er til Storkapitalisternes Raadighed, dels er anbragt i Udlandet, dels er anbragt i egne Erhvervsvirksomheder og paa en Maade, som fritager dem for Skat. Og de, som kan komme ud for denne Beskatning, de vil ganske rolig gennem Spekulation i de faldende Kurser og ved Salg af deres Obligationsbeholdninger og den Henlæggelse af Kapital, som derigennem er indvundet, og som saadanne Kapitalister har Raad til, kunne sikre sig gennem denne ligefremme Baissespekulation til sin Tid at have unddraget sig Skatten og alligevel have faaet det samme Udbytte.

Det ærede Medlem taler om de store Kapitaler, som Konverteringen forudsætter. Det ærede Medlem maa ikke glemme, at i samme Øjeblik en Konvertering er besluttet gennemført, gaar samtlige Obligationer, hvis Rentesats ligger højere end den Rente, hvortil der skal konverteres, af sig selv, umiddelbart, uden nogen som helst Indsats, op i Pari.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg kun sige, at han skal lade være med at anvende den polemiske Form, som er sædvanlig hos ham, og som han ogsaa anvendte i Dag: at fordreje, hvad den anden Part har sagt. Jeg har jo ikke angrebet den højtærede Minister, fordi han ikke har indsat mægtige Beløb af Krisefonden paa Løsningen af Konverteringsopgaven. Jeg har ikke forlangt dette. Jeg har tværtimod sagt, at det er min Overbevisning, at Maalet gennem Konverteringsfonden kunde naas, uden at mægtige Beløb blev indsat, og jeg har bebrejdet den højtærede Minister, at han ikke har forberedt dette, at han ikke en Gang har skaffet sig Oplysning om, hvilke Beløb man fra sagkyndig Side indenfor Kreditinstitutionerne mente var fornødne for at gennemføre en Konvertering.

Den højtærede Minister siger, at da Krisefonden stiftedes, laa Forholdene saaledes, at man, idet Indlaansrenten samtidig